

Ploaia curcubeu

ANDREEA IATAGAN

Ilustrații de Ionuț Robert Olaru

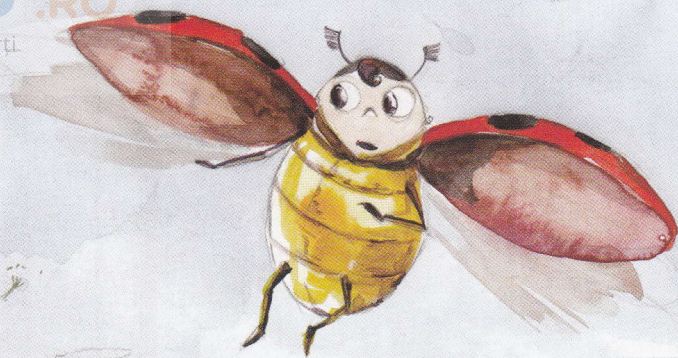
ACEASTĂ CARTE APARTINE LUI:

.....

Un pui de libelulă zboară de colo-colo, printre firele înalte de iarbă și păpădiile cu pălărie pufoasă. E Carla, cea cu ochii mari și aripioarele fine, fine, aproape transparente. O vezi?

Pe Carla o știu toți cei din Ținutul Insectelor. Poți întreba pe oricine: cărăbuș, albină, lăcustă sau fluture. Îți vor spune ca ea e libelula care nu poate să zboare cum trebuie. Știe doar să țopăie prin aer, să se învârtă sau să o zbughească în zigzag printre copaci.

Carla are niște aripi cu totul speciale, de aceea zboară așa zănat. Cele din dreapta sunt portocalii, iar cele din stânga, rozalii. Aripile ei se mișcă numai în ritmul emoțiilor pe care micuța libelulă le trăiește. Așa că au mereu poftă să danseze, să plutească, să se joace.

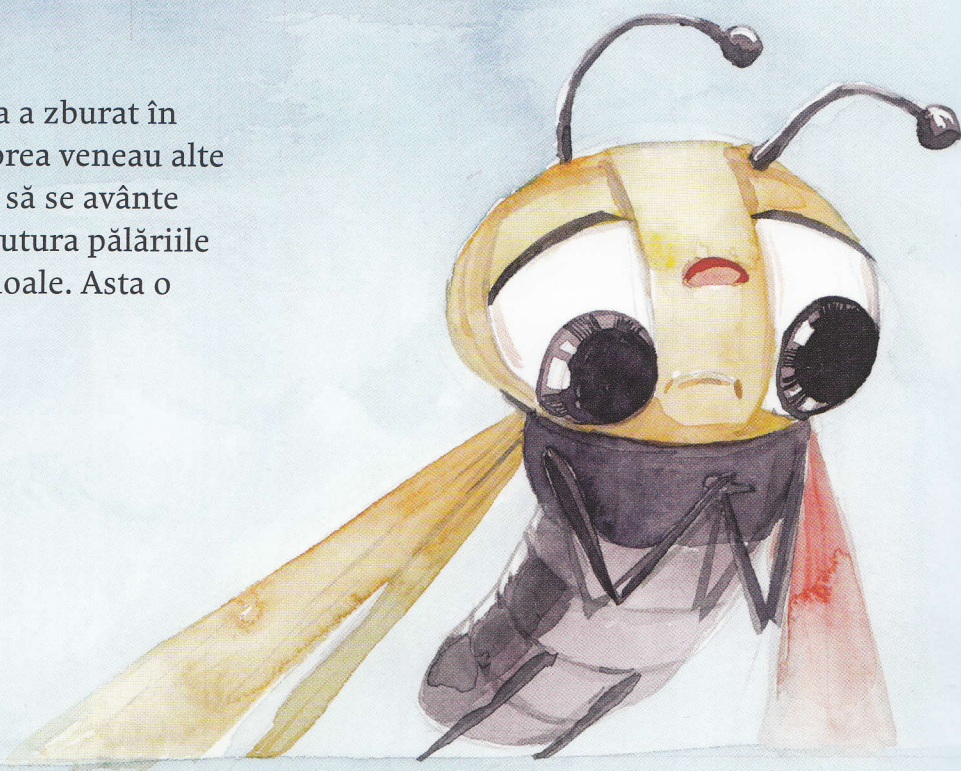

— Bună, culori sucite! Încotro zbori cu aripile tale încâlcite?

Era o lăcustă cu gura mare cea care-i vorbea atât de batjocoritor. Și nu era singura care se purta urât cu ea.

Cu antenuțele pleoștite, Carla a zburat în parcul cu pădăii. Acolo nu prea veneau alte insecte. Așa că libelula putea să se avânte nebunește printre flori. Le scutura pălăriile și le înălța în văzduh puful moale. Asta o mai înveselea.

— Hei, ce se întâmplă aici? a auzit, deodată, o voce dintre pădăii.

O bondăriță țipa cât o ținea gura.

— Îmi uscam și eu burta la soare, liniștită. Iar acum arăt ca un urs îmblănit cu puf de pădăie.

— Scuze, eu doar am bătut tare din aripi.

Plic, plic, plic, cam așa, vezi?

Fără să vrea, Carla a scuturat din nou puful păpădiilor din jur.

Numai că, de data asta, bondărița a început să râdă.

— E cel mai caraghios lucru care mi s-a întâmplat. Mai poți să faci așa o dată?

Carla și-a luat avânt și a început să zboare atât de repede, încât bondărița nici n-o mai putea vedea. Zărea doar puful alb care se ridica în aer ca o ceață, plutea și apoi se așternea peste pământ. Bondărița s-a aruncat în covorul moale, chiuind de fericire.

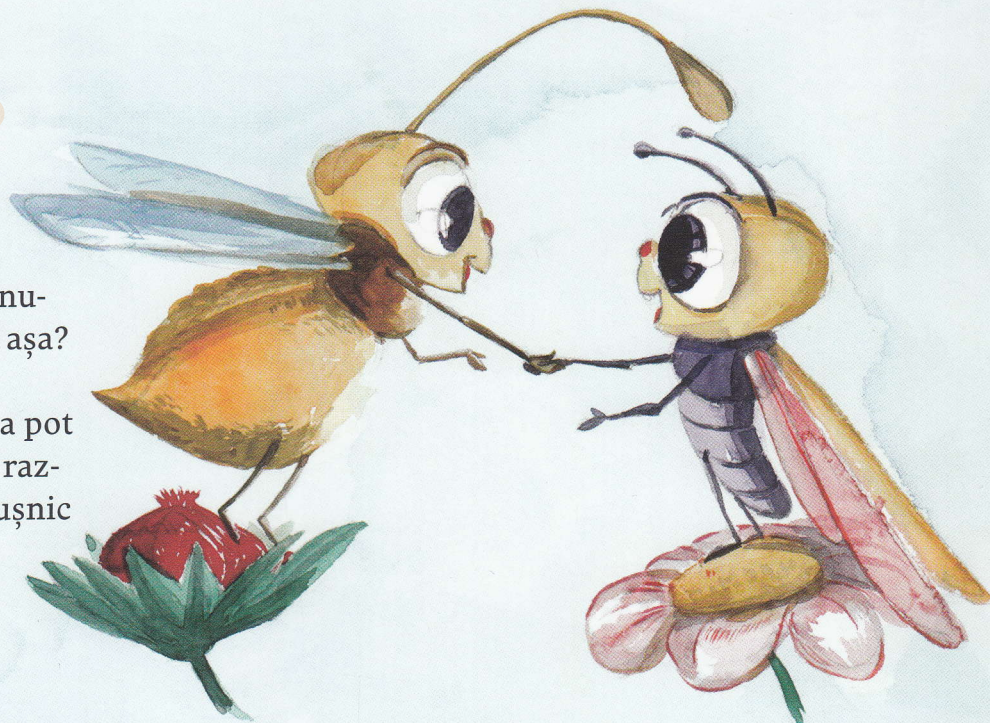

Carla făcuse de sute de ori pălăriile păpădiilor să zboare, dar nicio-
dată nu-i trecuse prin minte să se bălăcească în stratul gros de puf.
Așa că încercă și ea. Arătau amândouă ca niște pui de găină pufoși,
abia ieșiți din ou.

— Eu sunt Rița. Tu cum te numești și cum de poți zbura așa? a întrebat bondărița.

— Sunt Carla. Eu numai așa pot să zbor. Aripile mele o iau razna la orice gând mai năstrușnic care-mi trece prin minte.

— La cât de colorate sunt aripile tale, cred și eu că o iau razna, a glumit bondărița. Dar ce spui de antenuța mea strălucitoare?

În loc de două, Rița avea o singură antenuță mare, aurie.

— Uau, cred că luminează în întuneric, nu-i așa? s-a mirat Carla și s-a apropiat mai mult de Rița ca să-i studieze minunăția din vârful capului.

— Ceilalți bondari îmi spun „jumătate de antenă“, dar mie nu-mi pasă.

